

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 26/08/2023

*****

PHÁP SU TỊNH KHÔNG GIA NGÔN LỤC

Phần 3 Chương 3

NÓI RÕ CÁCH ĐỐI TRỊ PHIÊN NẢO

(BÀI BA)

Trong bài học hôm qua, Hoà Thượng nhắc chúng ta: *“Người như thế nào là người giác ngộ? Người có thể giác ngộ là người triệt để hy sinh lợi ích của chính mình. Nếu như chúng ta không thể buông xả “danh vọng lợi dưỡng”, ý niệm hưởng thụ “năm dục sáu trần” thì chúng ta không thể giác ngộ”*. Chúng ta phải thường phản tỉnh chính mình, chúng ta đã là người giác ngộ hay chúng ta vẫn là người mê muội?

Hòa Thượng nói: *“Nhiều đời, nhiều kiếp chúng ta đã từng học Phật pháp, được gặp, được cúng dường chư Phật Bồ Tát, trông được thiện căn sâu dày mà vì sao chúng ta vẫn chưa được khai ngộ? Gốc bệnh của chúng ta chính là chúng ta chưa triệt để buông bỏ tình chấp”*. Tình chấp của chúng ta rất nặng. Chúng ta luôn quan tâm đến những việc liên quan đến lợi ích của chúng ta như vợ chồng, con cái, thân bằng quyến thuộc, công việc của chúng ta. Thí dụ, nếu con cái chúng ta hành hạ, mắng chửi chúng ta thì chúng ta không giận, không buồn nhưng người lạ chỉ làm một việc nhỏ trái với ý của chúng ta thì chúng ta có thể giận họ suốt mấy ngày, mấy tháng, thậm chí giận cả một đời. Khi con cái chúng ta leo lên đầu, lên cổ chúng ta thì chúng ta cảm thấy vui nhưng người khác làm như vậy thì chúng ta tức giận.

Hòa Thượng nói: *“Người buông bỏ tình chấp một cách triệt để thì trong lòng họ chỉ có ý niệm vì tất cả chúng sanh phục vụ, nhất định không có ý niệm vì chính mình và họ biết được tận hư không khắp pháp giới tất cả chúng sanh là chính mình. Chúng ta vì tất cả chúng sanh phục vụ chính là chúng ta vì chính mình phục vụ. Đạo lý này rất sâu, rất ít người thể hội được!”*. Nếu không có sự khai thị của Hòa Thượng chúng ta cũng vĩnh viễn không biết rằng chúng ta *“phục vụ chúng sanh chính là phục vụ chính mình”*. Trước đây, khi chúng ta làm những việc giúp ích cho chúng sanh, chúng ta thường cho rằng chúng ta là bề trên, chúng ta đang ban phước cho chúng sanh. Chúng ta không biết rằng, chúng ta phục vụ chúng sanh, giúp chúng sanh giác ngộ chính là chúng ta phục vụ, giúp chính mình giác ngộ. Chúng ta càng suy nghĩ về đạo lý này thì chúng ta càng thấu hiểu tường tận.

Hòa Thượng nói: *“Nếu chúng ta chỉ vì chính mình không vì chúng sanh thì đây là chúng ta mê hoặc điên đảo, mê mất đi tự tánh rồi! Chúng ta vẫn đang hại*

chính mình nhiều đời nhiều kiếp sinh tử luân hồi, vĩnh viễn không thể thoát khỏi tam ác đạo". Chúng ta đang làm cho chính mình vĩnh viễn không thể thoát khỏi luân hồi. Chúng ta không thể oán trách ai mà chỉ có thể oán trách chính mình vì mình cam đoạ lạc. Có người có gia đình rồi nhưng họ vẫn qua lại với người phụ nữ khác, khi mọi người khuyên thì người đó nói: "*Anh biết Địa ngục là đáng sợ nhưng anh không thể cưỡng lại!*". Chúng ta thuận theo tập khí của chính mình thì đây là chúng ta cam đoạ lạc. Rất nhiều việc chúng ta không thể cưỡng lại chính mình, chúng ta không vượt qua được sự sai sự của tập khí.

Nhà Phật nói: "***Chúng ta muốn độ chúng sanh thì trước tiên chúng ta phải độ chính mình***". Nhiều người hiểu sai câu nói này nên họ chỉ nghĩ đến việc vãng sanh của mình, không nghĩ đến việc lợi ích chúng sanh. Nếu chúng ta đợi chúng ta thành tựu rồi sau đó, chúng ta mới đi độ người khác thì rất nhiều chúng sanh sẽ không được độ. "*Độ chính mình*" chính là chúng ta hàng phục tập khí của chính mình. Chúng ta muốn hàng phục tập khí thì chúng ta phải nghe lời dạy của Phật Bồ Tát, của Cổ Thánh Tiên Hiền. Chúng ta làm theo tập khí của mình thì chúng ta đang mê hoặc, điên đảo. Chúng ta nghe lời, làm theo lời của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền thì rất nhiều chúng sanh sẽ được độ.

Nhiều người hỏi tôi, vì sao người của chúng ta đi đến đâu cũng không nhận tiền thù lao, không nhận quà dù chúng ta phải trả tiền vé máy bay và nhiều chi phí khác. Chúng ta làm được như vậy thì chúng ta đã hạn chế được tập khí, phiền não của chính mình và giúp ích được cho nhiều chúng sanh. Chúng ta tùy tiện nhận tiền thì các tập khí "*tự tư tự lợi*", "*tham, sân, si, mạn*" của chúng ta sẽ nổi lên. Nếu chúng ta cảm thấy chỗ nào hậu đãi nhiều chúng ta vui thì chúng ta đã không còn tâm phục vụ chúng sanh. Nếu chờ đến khi chúng ta thành tựu, chúng ta mới làm việc lợi ích chúng sanh thì chúng sanh vĩnh viễn không có cơ may được độ.

Bản thân tôi vẫn còn "*tự tư tự lợi*", "*danh vọng lợi dưỡng*", hưởng thụ "*năm dục sáu trần*", "*tham, sân, si, mạn*" nhưng tôi cố gắng làm theo lời Hoà Thượng. Tôi làm chưa giống hoàn toàn với lời Hoà Thượng dạy nhưng tôi vẫn cố gắng làm. Chỉ cần một chúng sanh không "*tự tư tự lợi*" thì rất nhiều người được lợi, nhiều chúng sanh không "*tự tư tự lợi*" thì rất nhiều. Hiện tại, mỗi tháng chúng ta đã tặng hơn 30.000 miếng đậu sạch và nhiều tấn rau sạch. Nhiều người chấp vào câu nói này, họ sợ rằng mình sẽ đoạ lạc, không vãng sanh nên họ trở nên "*tự tư tự lợi*". Một người vì chúng sanh mà đoạ lạc thì vẫn hơn là một người không vì chúng sanh mà vẫn đoạ lạc. Tôi thường nói vui, người vì chúng sanh mà đoạ lạc thì Diêm Vương cũng dành cho họ một căn phòng có máy lạnh.

Trước đây, nhiều người nói tôi xen tạp, khi họ nhìn thấy tôi chỉ học với Hoà Thượng, chỉ nói lại lời của Hoà Thượng, chỉ giảng về pháp môn Tịnh Độ thì họ cho rằng tôi làm vì tôi thích "*lợi dưỡng*". Khi họ nhìn thấy tôi không bao giờ nhận quà thì

họ cho rằng tôi thích “*danh lợi*” nhưng sau khi tổ chức các sự kiện, tôi lại trở về với ngôi nhà nằm yên tĩnh dưới gốc thông. Nơi tôi đang ở rất yên tĩnh vì nhiều năm qua tôi không để ai đến. Những ngày Tết, nơi này cũng không có ai đến, tôi thường nói: “*Ngày Tết cũng chẳng có ma nào đến!*”.

Hòa Thượng nói: “*Trí tuệ và phiền não là một sự việc. Khi chúng ta mê, chúng ta chưa buông bỏ “tự tư tự lợi” thì trí tuệ của chúng ta đều biến thành phiền não. Chúng ta buông bỏ phiền não, chấp trước, “tự tư tự lợi” thì vô lượng, vô biên phiền não liền biến thành vô lượng, vô biên trí tuệ*”. Trí tuệ và phiền não là một. Khi chúng ta mê, đắm chấp trong “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*” thì chúng ta phiền não. Khi chúng ta buông bỏ “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*” thì chúng ta có trí tuệ. Phiền não đã bám chặt trong nội tâm chúng ta từ nhiều đời, nhiều kiếp. Chúng ta không nên háo danh, háo lợi, chúng ta biết một thì chúng ta làm một, chúng ta không biết thì chúng ta thừa hỏi vậy thì chúng ta sẽ không làm sai. Hòa Thượng nói: “*Chúng ta không có trí tuệ của Phật Bồ Tát, của Cổ Thánh Tiên Hiền thì chúng ta mượn nhờ trí tuệ của các Ngài*”. Chúng ta nghe lời, làm theo chính là cta mượn nhờ trí tuệ.

Nhà Phật nói: “*Phiền não tức Bồ Đề*”. Ban đầu, tôi cũng không hiểu câu nói này. Khi chúng ta mê, chúng ta đắm chấp trong “*tự tư tự lợi*” thì chúng ta phiền não. Khi chúng ta xa lìa những tập khí này thì chính là Bồ Đề. “*Bồ Đề*” chính là trí tuệ. Chúng ta không bị sai sự bởi tập khí, phiền não thì chúng ta tự tại, an vui. Thí dụ, chúng ta múc một chậu nước sông lên thì chúng ta nhìn thấy nước có rất nhiều cặn, sau một vài ngày cặn lắng xuống thì nước sẽ trong. Khi chúng ta không còn phiền não thì tâm chúng ta thanh tịnh. Tâm thanh tịnh thì trí tuệ sanh khởi.

Nhà Phật cũng nói: “*Sinh tử tức Niết Bàn*”. “*Niết Bàn*” là sự giải thoát, tự tại, an vui. “*Sinh tử*” là đọa lạc. Chúng ta không thoát khỏi tập khí thì những tập khí này sẽ bắt chúng ta phải làm theo. Chúng ta bị sai sự bởi tập khí thì chúng đọa lạc. Chúng ta không bị tập khí sai sự thì chúng ta tự tại, an vui. Người vượt qua được con “*Ma ngủ*” thì họ tự nhiên sẽ rất tinh táo ngồi học tập. Người không vượt qua được “*Ma ngủ*” thì họ luôn ngồi gật gù. Nhiều người nghiện cà-phê, thuốc lá nên họ bị những thứ này sai sự.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta phải học tập chư Phật Bồ Tát, cảnh giới của chư Phật Bồ Tát là thế giới Hoa Tạng, thế giới Tây Phương Cực Lạc y chánh, trang nghiêm, đẹp đến không thể tả. Tuy các Ngài có vô số thứ để hưởng thụ nhưng các Ngài không có một chút ý niệm khổng chế, chiếm hữu. Chúng ta khởi tâm động niệm muốn khổng chế, chiếm hữu thì đây là chúng ta đã tạo nghiệp. Chúng ta tạo nghiệp thì nhất định là chúng ta sẽ tạo ác nghiệp nhiều, thiện nghiệp ít*”.

Cảnh giới của chư Phật Bồ Tát là thế giới Cực Lạc nhưng các Ngài không có chút ý niệm hưởng thụ nào. Nhiều người giúp người khác để bản thân họ cũng có được lợi ích. Nhiều hội từ thiện tan rã vì các thành viên của nhóm dần dần trở nên tư

lợi, chìm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”, những người trong nhóm cạnh tranh nhau để chiếm lợi. Nếu chúng ta bán rau thì chúng ta sẽ cạnh tranh với nhiều người khi đó rất nhiều việc sẽ phát sinh. Thí dụ, nếu chúng ta chỉ trồng rau bằng nước dinh dưỡng thì rau sẽ không đẹp, nếu chúng ta bán rau thì chúng ta sẽ phải phun vào một chút hoá chất để rau trở nên mượt mà.

Hòa Thượng nói: “*Thiện ác chỉ là ở nơi chính mình. Cho nên Phật nói: “Ba đường ác là quê hương của chúng sanh sáu cõi, ba đường thiện chỉ là chốn tham quan, du lịch”. Chúng ta bình lặng, tỉ mỉ quan sát sẽ thấy lời của Phật nói, đích thực là chân tướng sự thật*”. Địa ngục, Ngạ quỷ, Súc sanh là quê hương của chúng ta. Chúng ta đi du lịch ở cõi Trời, Người, Atula hàng trăm năm thì cũng chỉ bằng mấy phút chúng ta ở trong Địa ngục A-tỳ.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta muốn giác ngộ thì chúng ta phải học Phật, Thích Ca Mâu Ni Phật là tấm gương tốt nhất cho chúng ta. Giáo huấn của Phật là nền tảng căn bản, chúng ta có những nền tảng căn bản này thì chúng ta sẽ có định lực. Chúng ta có định lực thì chúng ta sẽ không bị cảnh bên ngoài mê hoặc, thuận cảnh, nghịch cảnh không làm chúng ta động tâm. Chúng ta có định lực thì chúng ta tự nhiên sẽ có trí tuệ. Chúng ta có trí tuệ thì chúng ta sẽ thông đạt, tường tận tất cả vậy thì chúng ta có thể học Bồ Tát Hạnh, tu Bồ Tát Đạo*”. Đây là cách chúng ta tự độ. “*Tự độ*” là chúng ta hàng phục tập khí, phiền não của chính mình. Chúng ta không để tập khí sai sự thì khi chúng ta làm việc chúng sanh, chúng sanh sẽ chân thật được lợi ích. Chúng ta không khắc chế được phiền não thì chúng sanh không thể có lợi ích.

Hòa Thượng nói: “*Tất cả mọi sự, mọi việc ở thế gian vốn dĩ là thanh tịnh, bình đẳng. Chúng ta ở trong những cảnh giới này mà khởi lên sự yêu thích, ghét bỏ, không chế, chiếm hữu vậy thì chúng ta đã khiến cho chúng biến dạng*”. Mọi thứ vốn là thuần tịnh, thuần thiện. Cùng một sự việc, chúng ta làm với tâm “*chí công vô tư*”, hy sinh phụng hiến thì hoàn khác với khi chúng ta làm với tâm “*tự tư tự lợi*”. Chính chúng ta làm cho mọi sự, mọi việc bị thay đổi, biến dạng. Gốc bệnh của chúng ta chính là tình chấp. Chúng ta buông bỏ một cách triệt để tình chấp thì chúng ta chân thật có thể giác ngộ. Chúng ta còn tình chấp thì chúng ta vẫn đang mê.

Một dũng tướng khi ra trận sẽ không sợ hãi điều gì, nếu chúng ta có tình chấp thì khi ra trận chúng ta sẽ trở nên “*mong manh, dễ vỡ*”. Chúng ta cũng có thể giác ngộ như Phật Bồ Tát, có chúng sanh đã làm được nên mới có Phật Bồ Tát. Thích Ca Mâu Ni Phật nói: “*Ta là Phật đã thành, chúng sanh là Phật sẽ thành*”. Thích Ca Mâu Ni đã đạt làm được, chúng ta cố gắng thì chúng ta cũng sẽ làm được. Chúng ta ngưỡng mộ người khác nhưng nếu chúng ta nỗ lực thì chúng ta cũng sẽ làm được như họ. Hòa Thượng nói “*Chúng ta phải dũng mãnh, tinh tấn một cách đặc biệt thì chúng ta sẽ làm được*”. Người xưa, khi buồn ngủ thì họ dùng tấm chống mắt, khi mắt nhú lại thì sẽ bị đau. Đây chính là người xưa đã dũng mãnh, tinh tấn một cách đặc biệt.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!